

Есень.

Нѣма вече топло слънце,
 Нѣма вече ясенъ день,
 Врѣдъ мъгли, и дъждъ прѣръсва,
 Духа вѣтрътъ студень.
 Мратъ въ ливадитѣ трѣвици,
 Мратъ градинскитѣ цвѣтя,
 Покосени отъ сланата
 Капаятъ желтитѣ листа . . .
 Сбрани въ орлякъ, бѣгатъ птици
 Тамъ въ далечни крайнини.
 Голи, шепнатъ съ плачъ дървета,
 Глъхнатъ полски равнини . . .
 А селякътъ въ орни ниви
 — Прѣска сѣме — жито сѣй:
 Робътъ черенъ на земята
 Пакъ да жене се надѣй . . .

Хр. Ц-въ.

Суевѣрие.

(Мѣсечно затъмнение).

І. Бабини приказки.

Каква приятна вечеръ! Мѣсечинката е свѣтнала по синьото ясно небе, като райска птица. — На никому не се иска да се затвори въ задушната стая. Всѣки тича навънъ.